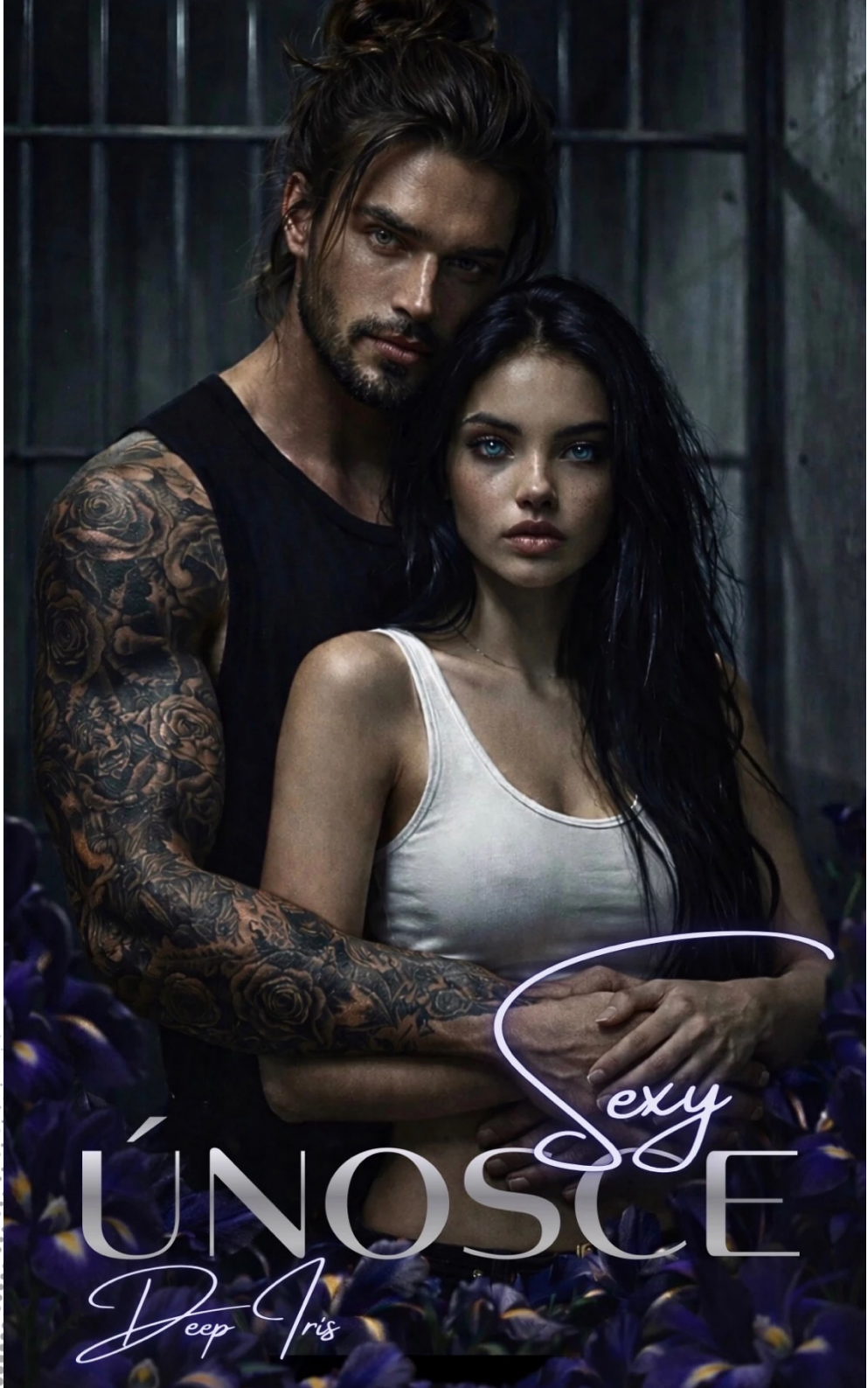
Sexy
ÚNOSCE
Deep Iris

Sexy únosce

Deep Iris

Vydalo v roce 2026
Secret Press
Kontakt:
Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice
www.secretpress.eu
e-mail: secretpress@secretpress.eu
1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 8. eknihu v edici Secret Press
Autor © Deep Iris
Obálka a grafika © Dita Horká
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN:
978-80-88553-15-1 epub
978-80-88553-14-4 PDF
Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Anotace:

„Nejdřív dýchej. Pak mysli. Poté zabíjej.“

Iris je dcerou muže, který ovládá podsvětí. Byla vychována k tomu, aby přežila, ale nic ji nemohlo připravit na potetovaného BESNIK HOXHA. Řezníka, který neměří krásu, ale váhu masa před porážkou. Má jasný úkol – v sázce je život jeho bratra a on se nezastaví před ničím. Jenže Iris není obyčejná oběť. Je to zbraň, která se učí střílet.

Zapomeňte na milostné dopisy.

Tady se láska píše krví, sliby se stvrzují ranou z milosti a morální hranice rozplývají v kouři výstřelů.

Obrátí se karty?

Kapitola 1: Probuzení
IRIS

Moje hlava není jen zdrojem bolesti; je to epicentrum výbuchu, který se mi tepavě rozlévá ze spánků až za oči a hluboko do kořenů zubů. Na jazyku cítím hořkou, chemickou pachuť, zřejmě sedativ – jasný důkaz, že mi někdo do žil vpravil koktejl, který měl sice vypnout tělo, ale nechal mozek běžet na plné obrátky. Jde o tu nejkrutější formu bezmoci. Vnímám tak každou vteřinu vlastního pádu a nemůžu s tím nic dělat.

Když se pokusím otevřít oči, víčka mi nepříjemně drhnou. Nad hlavou se mi místo nebe rýsují nekonečné stohy rezavého, nahrubo svařeného kovu. Nad nimi ční vysoký klenutý strop z litého betonu, z něhož na odhalených kabelech visí průmyslové lampy. Jejich ostré žluté světlo mi bez milosti řeže do zornic a odhaluje syrovou realitu místa, kde se ocitám. Jde o opuštěný sklad nasáklý pachem starého oleje a prachu, pod kterým se už teď začíná drát můj vlastní pot s narůstajícím strachem.

Ležím na zemi a mezi chladem betonu, co mě stejně studí do kůže i přes tenkou látku šatů, mě dělí jen deka, kterou bych nedala ani psovi. V momentě, kdy se reflexivně zkusím pohnout, mi zápěstím projede ostré škubnutí a kov se mi bolestivě zařízne do masa. *Kruci.* Jde o těžký průmyslový řetěz, ukotvený masivním šroubem přímo do podlahy. Někdo ze mě udělal zvíře, uvázané na krátko. Kotníky mám sice volné, ale ta omezená svoboda mě znepokojuje víc než samotná pouta. *Proč mi nechal prostor k pohybu? Je to chyba, nebo jen součást kruté hry, abych se mohla marně bránit?*

V mysli začnu horečnatě lovit poslední střípky paměti. Otcův večírek v přístavu, cinkání křišťálu a těžký pach drahých doutníků. A pak ten muž u baru – ležérně opřený o desku pultu. Černé tričko se mu napínalo přes široká ramena, zatímco se mu tetování táhlo po celé délce paže, krku až k čelisti.

Díval se na mě jinak než ostatní. Jeho pohled nesklouzával k mému výstřihu, ale hleděl mi přímo do očí. Ještě teď z toho pohledu cítím podivné brnění. Podal mi sklenici s lákavě vypadajícím koktejlem, který jsem si neobjednala, ale napila se. Jsem fakt naivní hvězda, co věří, že příjmení Valentiová je neprůstřelné brnění. *Chyba, ostatně to je i celý můj život…*

V hrdle mi stoupá kyselá panika. Snažím se ji udusit hned v zárodku a vybavit si otcova slova, která mi vštěpoval už v dětství na střelnici: „Nejdřív dýchej, Iris. Potom mysli. A pak teprve jednej. V tomto pořadí. Jinak tě dostanou."

Zhluboka nasaju vzduch chutnající po rzi a pomalu vydechuju. Srdce se mi konečně o pár úderů uklidní. Právě včas, protože uslyším nový zvuk: těžké pravidelné kroky. Podrážky tvrdě dopadají na beton a ten hluk se ke mně blíží od kovových dveří vlevo. Onen člověk nespěchá, moc dobře ví, že nemám kam utéct.

Když vejde do světla lamp, okamžitě ho poznávám. Je to on, ale bez společenské masky z večírku. Černé triko, džíny a vojenské boty na něm působí paradoxně sexy, jen nyní má dlouhé hnědé vlasy stažené v drdolu. Na kloubech rukou má vytetovaná písmena, která v ostrém světle září varovně: *DRŽ HUBU* na pravé, *SMRT* na levé. Zastaví se tři kroky ode mě, založí si ruce na široké hrudi a mlčky mě studuje. Jeho pohled je věcný, skoro profesionální. Možná je to prostě člověk, co odhaduje kvalitu zboží před prodejem.

Navzdory této téměř zoufalé situaci se mi v břiše sevře uzel, který nemá se strachem nic společného. Cítím náhlé, nepatřičné horko. Snad díky tomu, z jakého prostředí pocházím. Nevím. Ten muž voní mýdlem, kůží i nebezpečím, které se mu zažralo hluboko do pórů. Pod tím vším je cítit čistá, živočišná síla. Zatímco můj rozum křičí, že je hajzl, moje tělo vysílá zrádné signály fascinace.

„Tys mě uspal," vyjde ze mě vyčítavě. Můj hlas je sice zdrsněný drogami, ale strachem se nepodělám ani z mafiánů. Já vlastně ani normální chlapy neznám.

Přikývne. Bez emoce i zbytečného pohybu navíc.

„Jsi únosce," pokračuju a zkouším najít v jeho kamenné tváři aspoň malou trhlinu.

„Říkají mi Řezník," opraví mě klidným, hlubokým hlasem, který mi vibruje až v kostech. „*Únosce"* zní pro něj očividně příliš amatérsky. Vím, kdo je Řezník, legendy o něm se nikdy nemýlí.

„Táta ti zaplatí cokoli," zvednu bradu a zkusím vytáhnout svou poslední kartu. I když v ní moc nevěřím. „Řekni si cifru. Pokud mě pustíš hned, dostaneš dvojnásobek toho, co ti slíbili ostatní."

Plynule si ke mně dřepne, takže jsme teď v jedné rovině. Vidím zřetelně starou jizvu, která mu protíná obočí. Zjišťuju, že oči má v barvě oceli těsně předtím, než udeří blesk.

„Tady nejde o peníze, princezno. Jde o výměnu. Já doručím tebe a oni pustí mého bratra. Jednoduché."

Bratr. V tu chvíli mi dojde, že tohle není jen obyčejný únos. Je to osobní, a v našem světě mnohem horší než hlad po penězích. *O krvi se nevyjednává.*

„A když tě přeplatíme? Tři… čtyřikrát?" zkouším to znovu, i když naděje mizí.

Koutek úst mu nepatrně cukne v náznaku grimasy, která má k úsměvu daleko.

„Krev se nedá přeplatit. Bratr za ženu. Spravedlnost.“ Postaví se a postavou tvoří hrozivý stín. „Teď poslouchej pravidla. Nepromluvíš, dokud se nezeptám. Nezařveš ani slovo, stejně tě nikdo neuslyší. Pokud se pokusíš o útěk, ta pouta k tobě přirostou. Podruhé ránu pěstí. Potřetí už se neprobereš.“

Udělá krok blíž a je najednou příliš blízko. Znovu mě obklopí jeho vůně a já ucítím sálavé teplo toho dokonalého těla. Naklonil se ke mně, aby zkontroloval zámek u mého zápěstí. Prsty se letmo dotkne mé kůže a já cítím, jak mi tím místem projíždí elektrický výboj. Předloktím je jen pár centimetrů od mé tváře. Sleduju vytetovaného hada, jehož černé šupiny se mu plazí zpod rukávu přímo na krk, a lebku na hřbetu ruky, pod níž kvetou temné růže.

Zhluboka se nadechnu a on si té změny okamžitě všimne. Naše oči se do sebe zaklesnou a svět kolem se na pár vteřin zastaví. Šeď bouřky se tře o oheň v mých očích. V téhle tiché válce jde o víc než jen o únos; jde o moc, kterou nad sebou navzájem začínáme mít.

Pak se náhle odtáhne.

„Vstávej,“ poručí tvrdě. „Jedeme. Hned.“

Slyším cvaknutí klíče a jedno pouto mi sklouzne ze zápěstí. Uvolní mi ale jen levou ruku. Pravou mi ponechá v sevření oceli a druhý konec řetězu si dvakrát omotá kolem vlastní dlaně jako ponižující vodítko. Trhne jím – ne násilně, ale nekompromisně a dokazuje tak svoji moc nade mnou.

Když se pokusím postavit, nohy se mi pod vlivem drog a šoku podlomí. Než stihnu dopadnout zpět na beton, zachytí mě. Dlaní mi sevře paži nad loktem pevným a věcným stiskem. *Rozhodně to*

s ženskými umí. Drží mě tak, abych nespadla, ale není v tom ani kousek něhy. Přesto mi pod kůží začne hořet a krev se mi v žilách rozproudí splašeným tempem.

„Boty," syknu po vysokých lodičkách, co zůstávají ležet na místě mého probuzení.

„Kdyby ses mě bála, bylo by to všechno jednodušší," pronese k mému spánku, na moje upozornění vůbec nereaguje. Jeho dech mě polechtá na krku a způsobí mi husí kůži, kterou nedokážu skrýt.

„Kdo řekl, že se nebojím?" odpovím vzdorným hlasem. „Strach a nenávist se navzájem nevylučují, Řezníku."

Neodpoví, jen silně zatne čelist a táhne mě za sebou ke dveřím. Řetěz mezi námi tiše zpívá svou kovovou píseň a já si v tu chvíli uvědomuju děsivou věc. *Měla bych v duchu plánovat jeho smrt, ale místo toho jsem se přistihla, jak přemýšlím, jak by asi chutnala jeho kůže pod tím vším inkoustem.*

Jsem Iris Valentiová a právě zjišťuju, že můj únosce je možná ten jediný muž, který mě dokáže skutečně zničit – ne tím, že mě zabije, ale tím, jak na něj moje tělo reaguje. *Sakra.*

Kapitola 2: Dodávka
IRIS

Než stihnu jakkoli zareagovat, přetáhne mi přes hlavu prodyšný pytel z hrubé tkaniny. Okamžitě mě začne škrábat na citlivé kůži krku a do nosu mě udeří pronikavý zápach nafty, vyjetého oleje a něčeho, co připomíná starou krev. Žaludek se mi obrací naruby.

„Dýchej nosem, princezno," zavrčí mi Řezník těsně u ucha. Jeho dech je horký, cítím ho i přes látku. „Jinak se z toho pachu pozvracíš."

„Díky za radu, skaute," odseknu a prudce cuknu hlavou, abych si ulevila od toho drsného materiálu, který se mi dere k ústům. „Kde máš bobříka za slušné chování? Tohle v příručce únosce nebylo?"

Odpovědí mi je jen těžké, nebezpečné ticho. Vnímám, jak mě rukou chytne za loket. Ten stisk je pevný, a bez sebemenšího ohledu mě vleče ven z budovy. Prsty má tvrdé jako ocel a svírá mě tak silně, že pod nimi cítím pulzovat jeho vlastní krev. Je to rytmický, dravý tep, který mě podivným způsobem ukotvuje v realitě.

Venkovní vzduch je chladný a ostrý, pálí mě v plicích i přes tu nepříjemnou clonu na obličeji. Zaslechnu skřípění plechových dveří a hned nato mě obklopí prostor, který smrdí ještě hůř než ten sklad.

Každý krok mě bolí, nejsem zvyklá chodit po štěrku, ale konečně alespoň trochu poznávám denní svit. Dojdeme k vozu. Ten zvuk otevírajících se dveří dobře poznávám.

„Dovnitř,“ zavelí stroze. V tom hlase už není ani střípek té podivné intimity, kterou jsem cítila předtím uvnitř. Teď tu je jen únosce a jeho kořist.

Bez varování do mě strčí takovou silou, že zavrávorám a čelem narazím o horní hranu rámu dveří. Nejde o velký úder, přesto mi tupá bolest okamžitě projede lebkou až k čelisti a řetěz na mém zápěstí ostře zarachotí o podlahu vozu. Padnu na kolena a před očima se mi roztančí snad tisíc jisker. Netuším, kde jsem, ale působí na mě jako nějaký starý křáp bez sedaček.

„Sakra, dávej pozor!“ syknu a schoulím se do klubíčka na tvrdé podlaze, kde mě studí kov. „Nedělá se na začátku, když předáváš zboží, kontrola kvality? Kostnatý a domlácený zákazník nebývá šťastný zákazník. Teda pokud tvůj šéf není nekrofil,“ nadávám.

Husté ticho, které následuje, se dá krájet. Pak se jeho hlas ozve přímo nad mou hlavou. Cítím jeho přítomnost – sálá z něj teplo, které mě v tom chladném autě magneticky láká.

„Nejsi zboží, Iris. Jsi úkol. A úkoly nediskutují.“

Srdce mi splašeně buší do žeber. Odmítám si přiznat, že to není jen vztekem. Je to něčím mnohem temnějším, co se mi usazuje nízko v břiše. Palčivé horko, které v tomhle momentě prožívám – spoutaná a se zakrytýma očima – rozhodně cítit nemám.

Dveře se zabouchly s ohlušujícím kovovým třeskem. Motor naskočí s chraplavým zvukem a auto se prudce pohne. Hodí to se mnou stranou na hromadu něčeho, co smrdí kouřem a starými dekami.

„Kam mě vezeš?“ poruším jeho první pravidlo. Můj hlas zní pod vrstvou látky dutě. „Haló? Houston volá základnu. Ptala jsem se, kam jedeme, ty přerostlá skříni.“

„Řekl jsem nemluvit.“

„A já řekla au. Takže jsme si kvit,“ vyštěknu a cítím, jak mi vztek dodává falešnou odvahu. „Nejsem tvoje vycvičená čivava, abys mi dával povely.“

V tu chvíli vůz prudce zahne do zatáčky. Odstředivá síla mě nekontrolovaně mrští na stranu. Už se připravuju na tvrdý náraz ramene o plech, ale ten nepřichází.

Místo toho na mém stehně přistane jeho ruka. Je těžká a horká i přes látku mých šatů. Nepohladí mě, prostě mě jen pevně přibije k podlaze, aby mě udržel na místě, dokud se auto opět nesrovná.

Několik minut jedeme v klidu, který přerušuje jen hukot motoru. Pak se nečekaně ozve: „Jsi v pořádku?“

Ta otázka mě vyvede z míry.

„Ne, nejsem v pořádku! Mám na hlavě pytel, na ruce řetěz a v dodávce mě veze chlap, co si říká Řezník. Co myslíš?“

„Myslím, že na to, v jaký jsi situaci, mluvíš až příliš,“ vrátí mi to a já poprvé v jeho hlase zaznamenám nepatrný náznak pobavení. Ten chlap se mnou hraje hru a já mu na ni skočila i s navijákem.

„A já zase myslím, že máš žalostně málo fantazie,“ nenechám se odbýt. „Uneseš dceru mafiánského barona a to nejlepší, co tě napadne, je rozkaz „drž hubu“? Čekala jsem větší úroveň. Nebo aspoň nějaký styl.“

Cítím, jak se ke mně nakloní. Prostor v kabině se náhle zmenší.

„Nechci tě zastřelit, Iris. Mám za úkol doručit tě živou. Což mi momentálně značně komplikuješ tím, že mě nutíš přemýšlet o tom, jak tě umlčet.“

Když vysloví moje jméno, je to přesně mířený zásah. Ten tón je hluboký, vibruje mi v kostech a vyvolává ve mně vlnu horka,

kterou nejde ignorovat. Už se mnou nemluví únosce; mluví se mnou muž, který si je moc dobře vědom své moci nade mnou.

„Tak mě nepředávej," zašeptám a můj hlas je nebezpečně křehký. „Rozvaž mě. Táta ti zaplatí. Nebo ti zaplatím já."

Vím, co riskuju. Moc dobře vím…

Rozesměje se. Je to suchý a krátký zvuk.

„Tvoje rodina mě nezajímá, princezno. A já neberu úplatky od zboží, které mám v opatrování."

Než stihnu cokoli namítnout, auto zastaví a on mi jedním prudkým pohybem strhne pytel z hlavy. Ostré světlo mě bodne do očí. Stojíme na opuštěném odpočívadle u benzínky, kde není široko daleko nic než rezavé stojany a prach.

Zíráme na sebe přes úzký prostor kabiny. A v tom si všimnu odrazu ve zpětném zrcátku. Jsem rozcuchaná, s rudou stopou na čele a vzdorem v očích. On je nehybný, s čelistí zaťatou tak křečovitě, že mu na hrdle vystupují žíly.

Jeho pohled sjede k mým rtům a na zlomek sekundy se tam zastaví. V tom okamžiku vím, že kdyby se mě teď dotkl, nebránila bych se. Jenže on to ví taky…

„Vystupujeme," zavrčí a prudce odvrátí zrak. Snad se i sám lekne toho, co v mých očích vidí. „Pohni se, Iris. Než si to s tím roubíkem opravdu rozmyslím."

A já jdu. Sice s řetězem na zápěstí, ale s vědomím, že tenhle muž je v mnohem větším nebezpečí než já, protože mě začíná chtít. *Já to poznám, jelikož v našem světě je touha ta nejsmrtelnější slabost.*

Kapitola 3: Úkryt
IRIS

Po tom, co zase ujede několik mil, konečně zastaví, ale tak prudce, až mi řetěz znovu bolestivě trhne s rukou. Řezník mě vyvlékne ven do šera staré stodoly, která páchne hnilobou a tlejícím senem. Je to místo, kde by se člověk mohl ztratit a nikdo by ho nenašel dalších deset let.

„Tady budeme čekat," pronese stroze a hodí mi k nohám starou vojenskou deku. „Ustel si. Máš pár hodin, než se ozvou s instrukcemi k výměně."

Sleduju ho, jak odchází ke vchodu a kontroluje zámky. Jeho pohyby jsou úsporné, ale efektivní. Každý sval mu pod tím černým trikem hraje v dokonalé harmonii. Kdybych byla normální holka, nejspíš bych se teď třásla strachy v koutě. Jenže já nejsem normální, jsem „porouchaná". Jsem ta, kterou otec nechal napospas svým psům, když zjistil, že mu nedám žádná vnoučata, žádné dědice, žádné další pěšáky do jeho hry. Od té doby čekám každý den na smrt. S tou se člověk dokáže smířit. Zvykne si i na horší věci. Poprvé to bolí, po stý už nepočítáte… a pak už nečekáte lepší zítřky. Takže nějakej podělanej únos mě nerozhodí.

„Výměna," uchechtnu se a zvuk mého hlasu se odrazí od vysokého klenutého stropu. „Ty si vážně myslíš, že mě bude chtít zpátky? Že mu stojím za to, aby pustil tvého bratra?" Ano. Předtím jsem mu tvrdila opak. Vědomě jsem lhala a doufala, že najdu způsob, jak se z toho dostat. Teď zná pravdu.

Řezník se zastaví, pomalu se ke mně otočí a v jeho pohledu se mihne stín pochybnosti.

„Jsi Valentiová. Máš jeho krev. To stačí.“

„Krev je pro mého otce jen barva, kterou se podepisují smlouvy,“ odpovím a začnu si pomalu rozepínat horní knoflíček šatů. Je mi horko, ale hlavně chci vidět, co to s ním udělá.

„A já jsem smlouva, která byla vypovězena v momentě, kdy lékař zavrtěl hlavou nad mými výsledky. Věř, jsem jen maso, a to už bylo... hodněkrát použité.“

Udělá krok ke mně. Jeho oči ztmavnou.

„Co to meleš?“

„Dělej si se mnou, co chceš, Řezníku,“ pokrčím rameny a nechám šaty sklouznout o kousek níž, až mi odhalí rameno poznamenané drobnou jizvou – upomínkou na jeden obzvlášť divoký večírek otcovy gardy. „Už mě nikdo víc zlomit nemůže. Věř mi, jiní lidi nebudou kreativnější než ty.“

Je u mě dřív, než stihnu mrknout. Popadne mě za obě zápěstí a přitiskne mě k jednomu z dřevěných sloupů stodoly. Dřevo mě škrábe do zad, ale jeho tělo, které se na mě natlačilo, je žhavější. Cítím jeho vztek, ale pod ním... pod ním je něco jiného. Čistá, nefalšovaná touha, kterou se snaží potlačit.

„Myslíš si, že mě vyprovokuješ?“ zasyčí mi do obličeje. „Myslíš si, že mě donutíš, abych tě vzal jen proto, že ti to takhle podali? Že nic jiného neznamenáš?“

Nechápe?

„A znamenám snad?“ vydechnu mu přímo na rty. Jsou tak blízko. Cítím z něj tabák a něco sladkého, možná bourbon nebo žvýkačku. Moje tělo, zvyklé na bolest i násilí, najednou zareaguje úplně novým způsobem. Nejde o strach. Je to hladové, možná spalující očekávání.

Jeho pohled sjede k mému krku a pak níž, k výstřihu, kde se mi splašeně zvedá hrudník.

„Znamenáš pro mě cestu k mému bratrovi. Nic víc."

„Lžeš," zašeptám a zkusím se mu vykroutit, ale on mě jen silněji přitiskne. Ten tlak je omamný. Poprvé mě někdo drží silou, která není motivovaná jen snahou mě ponížit, ale snahou ovládnout ten oheň, co mezi námi hoří.

Pustí jedno mé zápěstí a rukou vystřelí k mému krku. Palcem mi přejede po dolní čelisti a pak mi ho nekompromisně vtiskne mezi rty.

„Měla bys mlčet, Iris. Protože jestli nepřestaneš, zapomenu na všechna pravidla, co jsem si dal. A pak už nebude cesty zpět."

Přejedu mu jazykem po palci. Chutná po slané kůži a nebezpečí. Vidím, jak se mu rozšíří zornice. V tu chvíli vím, že ho mám. Že tenhle obávaný zabiják má slabinu, a tou slabinou jsem já – porouchaná, zlomená princezna, která právě našla svůj první skutečný důvod, proč chtít žít. *Abych viděla, jak se mi pod rukama rozpadne na kusy.*

„Tak na ně zapomeň," vyzvu ho a instinktivně se bokem otřu o jeho rozkrok.

Řezník ze sebe vydá hrdelní zvuk, něco mezi zavrčením a zasténáním. Jeho ruka, která mě drží u dřevěného sloupu povolí, jen aby mě vzápětí popadla za vlasy a donutila mě zaklonit hlavu. Naše oči se střetnou v tichém souboji vůlí.

„Tohle nebude jako s těmi ostatními," slíbí mi temně. „Jestli se tě někdy doopravdy dotknu, budeš patřit jen mně. Ani tátovi, ani nikomu jinýmu. Mně. Rozumíš?"

Než stihnu odpovědět, jeho rty drsně dopadnou na moje.

Kapitola 4: Krev a inkoust
BESNIK

Moje dlaně mě ještě teď pálí od její kůže. *Ten polibek nebyl žádné romantické gesto; byl to střet dvou trosek, které se do sebe zaklesly v prachu staré stodoly.* Když se od ní konečně odtrhnu, musím udělat tři kroky zpátky, abych se znovu dokázal nadechnout. Kyslík v téhle díře je těžký a nasycený její vůní – drahým parfémem, který se mísí s pachem strachu a něčeho mnohem dráždivějšího. *Vzdoru.*

„Ustel si," zopakuju a můj hlas zní i mým vlastním uším cize. Chraplavě a nebezpečně.

Otočím se k ní zády a přejdu k oknu, ze kterého dovnitř proniká jen minimum venkovního světla. Potřebuju klid, abych mohl myslet na Kierana. Můj bratr hnije v cele někde v podzemí albánského sídla mafie jen proto, že jsem udělal chybu. Tohle je moje šance ho dostat ven. *Iris Valentiová je moje propustka, nic víc.*

Jenže to, co mi právě řekla, mi v hlavě rotovalo jako kulka v bubínku revolveru. *Už mě nikdo víc zlomit nemůže. Jiní lidi nebudou kreativnější než ty.*

Zatnu pěsti tak silně, až mi zbělají klouby a tetování na nich se napne. Znám starého Valentiho. Vím, že je to zkurvysyn. Ale nechat vlastní dceru napospas vojákům? Proč? Úroveň jeho hniloby se mi příčí. A to i já mám vlastní, značně pokřivené morální zásady.

Uslyším šustění slámy. Koutkem oka ji sleduju. Sedí na dece, kolena má přitáhnutá k bradě, a šaty stále nepořádně sklouzlé

z jednoho ramene. Vypadá křehce, ale v jejích očích, kterými mě nespouští z dohledu, plápolá oheň, co může vypálit celý tenhle les.

„Proč na mě tak pokukuješ, Řezníku?“ ozve se. „Přemýšlíš, jestli jsem vážně tak rozbitá, jak říkám? Nebo tě štve, že tě vzrušuje holka, která nemá pro tvůj svět žádnou cenu?“

„Drž hubu, Iris,“ zavrčím, ale neotočím se. *Kdybych se otočil a uviděl ji v tomhle světle, nejspíš bych ji znovu přišpendlil k tomu sloupu a tentokrát by u polibku nezůstalo.*

„Cena je relativní,“ pokračuje. „Pro mého otce mám cenu jen tehdy, když mě může použít jako platidlo. Teď jsem tvoje platidlo. Ale věř mi, on tu platbu stornuje vteřinu potom, jakmile dostane, co chce. Půjde po tobě. A půjde i po mně, protože už znám tvůj obličej.“

Má pravdu. Tušil jsem to od začátku. Tohle není mise, ze které se odchází do důchodu. Je to sebevražda.

Přejdu k ní a dřepnu si tak blízko, že cítím teplo, které z ní sálá. Vytáhnu nůž – dlouhou, černou čepel, která v šeru jen matně zasvítí. Vím, jak podříznout. Zkusím ji zastrašit, přiblížím jí ostří ke krku tak blízko, až se jí zachvěje tepna, ale neuhne. Ani o milimetr.

„Bojíš se smrti, Iris?“ zeptám se a špičkou nože jí nadzvednu bradu.

Uchechtne se suchým, ale smutným zvukem.

„Smrt je pro mě stará známá, Besniku. Chodí kolem mě už od mých dvanácti. Někdy si říkám, proč si mě nechce vzít.“

Stáhnu nůž. Místo abych ji zastrašil, cítím podivnou, zvrácenou touhu ji chránit. Což je v mé profesi ta nejrychlejší cesta do hrobu.

„Nenechám tě zabít," přiznám a ta slova zní opravdově. „Dostanu svého bratra a ty... ty zmizíš. Najdeš si cestu pryč z Albánie."

„A kdo mě ochrání před ním?" zeptá se odevzdaně.

„Já," vypadne ze mě dřív, než nad tím zapřemýšlím.

Iris se na mě podívá a v ten moment se maska drzé princezny rozpadne. Vidím jen čistou, nefalšovanou bolest. Natáhne ruku a konečky prstů se dotkne mého tetování na předloktí. Přejíždí po inkoustových růžích, jako by to byly skutečné květy.

„Jsi ďábel, Besniku," zašeptá. „Máš na rukou krev spousty lidí. Proč bys chtěl zachraňovat zrovna mě?"

„Protože jsi jediná věc v tomhle zkurveným světě, která mi připomíná, že ještě něco cítím," řeknu a popadnu ji za ruku. Moje prsty se propletou s jejími. Řetěz mezi námi tiše zacinká.

Přitáhnu si ji blíž, až se posadí mezi mýma nohama. Moje vzrušení je teď už nepopiratelné, tvrdé a pulzující proti jejím bokům. Chci ji potrestat za to, co mi dělá s hlavou, a zároveň ji chci uctívat tak, jak to žádný z těch vojáků nikdy neudělal.

„Chceš vidět, co znamená patřit mně?" zeptám se a můj hlas je hrubší.

Vzhlédne ke mně a v jejích očích se zaleskne slza, kterou okamžitě potlačí.

„Chci cítit cokoli, co nebude bolet, Besniku. Prosím."

Kurva, jsem ztracený.

Tenhle únos se právě změnil v něco, co nás oba buď zachrání, nebo definitivně zničí. Skloním se k ní a tentokrát ji políbím tak, jak si zaslouží – s majetnickou dravostí muže, který právě našel svůj jediný důvod, proč dál zabíjet.

Bůhví, jak by se tento okamžik zvrtnul, kdyby mi nepípla vysílačka…

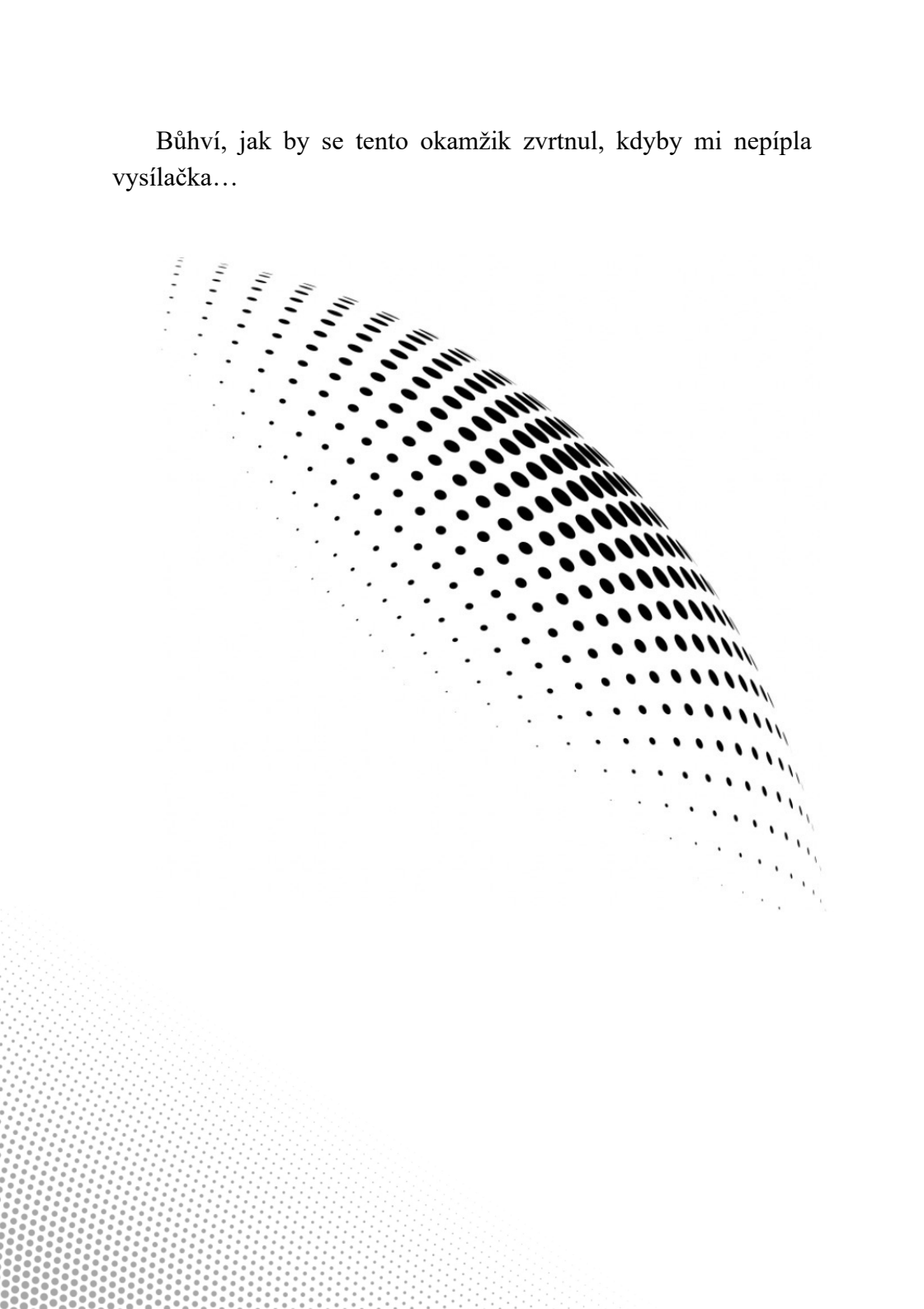

Kapitola 5: Plameny
BESNIK

To pípnutí znatelně prořízne vzduch. Je to zvuk reality, který mě vytrhne z opojení její kůže a vůní. *Sakra.* Iris sebou cukne, ale neuhne. Její oči jsou stále upřené na ty moje – tmavé a plné očekávání, které mě pálí víc než rozžhavené železo. Pomalu, s větší námahou, se od ní odtáhnu. Každý centimetr, o který se naše těla vzdálí, vnímám jako fyzickou ztrátu.

„Neodpovídej," zašeptá Iris. Její hlas je zastřený a rty stále ještě napuchlé od mých. „Nech svět venku. Aspoň na chvíli."

„To nejde, Iris," zavrčím a sáhnu po vysílačce u pasu. „Ten svět venku má tvého otce a mého bratra. A ti dva nečekají."

Stisknu tlačítko.

„Tady Řezník. Mluv."

Z chrčivého reproduktoru se ozve hluboký, sípavý hlas Kieranova hlídače.

„Máme změnu plánu, Besniku. Šéf nechce čekat do rána. Chce výměnu teď. Na starém šrotišti u přístavu. Za dvě hodiny."

„To je moc brzy," vyštěknu a koutkem oka sleduju Iris. Vidím, jak při zmínce o svým otci ztuhne. „Potřebuju čas na přesun."

„Dvě hodiny, nebo tvůj bratr dostane kulku do kolena. Jeho ucho bylo jen předkrm. Rozumíš?"

„Ne. Navrhuju kompromis. Přijeďte do staré haly v Kredenci. Za hodinu."

Vím, že riskuju, ale tohle místo mám nachystaný.

„Dobrá, předám informace a ozvu se," odpoví váhavým hlasem.

Pak vysílačka utichne. Zůstane jen těžké a dusivé ticho.

„Slyšelas to?“ otočím se k ní.

Iris se pomalu postaví, deka jí sklouzne z ramen. Vypadá najednou tak strašně křehce, ale její hlas je ledový.

„Hodina? To je přesně ten čas, který zbývá, než zjistíš, že ses nechal napálit, Besniku.“

„O čem to mluvíš?“

„Můj otec nikdy neposílá lidi na výměnu, aby ji dokončili,“ odpoví a udělá krok ke mně. „Posílá je, aby uklidili nepořádek. A já jsem pro něj ten největší bordel, jaký kdy musel řešit. On tě podrazí. Oba zabije na místě, aby se nemusel dívat na porouchaný kus zboží, který mu dělá ostudu.“

Udělám krok k ní a popadnu ji za paže. „Proč mi to říkáš? Co přede mnou tajíš, Iris?“

„Tajím to, že nemám tak vysokou hodnotu, jakou očekáváš!“ vykřikne a v očích se jí zalesknou slzy vzteku. „Jsem jen kus masa, co nefunguje. Jsem k ničemu, Besniku! Jsem v tomhle systému hračka pro jeho gardu! Aby se kluci nenudili, když zrovna nikomu nelámou kosti. Myslíš, že za tohle někdo zaplatí?“

To myslí vážně? Ta jizva na rameni, ten její odevzdaný pohled na smrt... Ten zkurvysyn ji neničil jen psychicky. *On ji vážně nechal napospas zvířatům v uniformách?*

V mém nitru se něco zlomí. Ten vztek, který jsem doteď cítil, je nic proti tomuhle černočernému hněvu, který mě teď zaplavuje.

„Změna plánu,“ zašeptám a nevěřím sám sobě, že o tom mluvím nahlas. Přitáhnu si ji k sobě, tentokrát ne s dravostí, ale s majetnickou ochranou.

„Počkáme, ale ty nebudeš platidlo.“

„A co budu?“ vydechne mi do hrudi.

„Moje armáda,“ slíbím jí.

„Pojď sem.“

Vím, že máme málo času. Vím, že nás venku čeká smrt. Ale to napětí mezi námi, vybičované tím strašným odhalením a blízkostí konce, se stane neúnosným.

Potřebuju ji cítit.

Potřebuju, aby věděla, že pro mě není zboží.

Skloním se k ní a políbím ji – tentokrát tak hluboce, že je v tom polibku všechno.

Slib, nenávist k jejímu otci i ta šílená touha, kterou už nejde tlumit. Moje ruka sklouzne k jejímu pasu a vytáhne šaty nahoru. Stěží se ovládám. Nemůžu ji mít teď, v tomhle prachu a šeru. Musíme se z toho pekla dostat.

Pak vysílačka znovu zapraská. Ten hlas na druhé straně zní jinak. Je příliš klidný… a čistý.

„Plán se změnil. Výměna za třicet minut. Buď tam sám, jen se zbožím, Řezníku. Žádné triky.“

Vypnu spojení a cítím, jak se mi ježí chlupy na zátylku.

Valentiho lidé nikdy neříkají „prosím“ ani „žádné triky“.

Tohle smrdí. Není to pokyn od mých lidí, tohle je past, kterou nastražil někdo, kdo chce Iris víc než její otec.

Daskov.

Ten slizký had, co si brousí zuby na baronův trůn a myslí si, že Iris je jeho zlatý klíč.

„Pohni se,“ zavrčím na Iris a trhnu řetězem, který jsem jí stále ze zápěstí nesundal.

„Už jdeme na tu popravu?“ zeptá se ledově, ale v očích jí kmitne záblesk něčeho, co nedokážu identifikovat.

„Ne dneska,“ odseknu.

Porozhlédnu se okolo a nezbytné věci nachystám do dodávky, kterou připravím k výjezdu.

Do deseti minut jsme na místě. Vjedu do haly a vidím tři černé sedany. *Přijeli dřív…*

Příliš mnoho aut na jednoduchou výměnu jednoho vězně. Když z prvního auta vystoupí postava v drahém obleku, která rozhodně nevypadá jako můj kontakt, vím, že je konec diskusí.

„Změna plánu, Besniku!“ křikne ten chlap. „Daskov vzkazuje, že bratra dostaneš, až nám odevzdáš princeznu do osobní péče. Hned!“

Zrádci.

Věděl jsem to.

„Iris, do auta! Teď,“ zašeptám nenápadně. „Chci vidět bratra! Zakřičím, ale skrývám se za dveřmi.

„S námi se nevyjednává!“

Vtom z vozu vystoupí i ostatní a namíří zbraně směrem k nám.

Dřív, než stihnou zareagovat, hodím do prostoru mezi námi dýmovnici a využiju těch pár vteřin chaosu.

Iris narvu na přední sedadlo dodávky a chystám únikový manévr.

„Co to děláš?“ vypadne z ní, když prudce zařadím zpátečku a pneumatiky vyhrabou štěrk.

„Zachraňuju nám krk,“ zavrčím.

Sáhnu pod palubní desku a stisknu nenápadné tlačítko. Než stihnou nasednout zpět, celá hala vyletí do povětří v ohlušující explozi. Ohnivá koule osvítí temný les. Čekal jsem zradu, a tak jsem jim tam nechal malý dárek… *Chcípli. Všichni.*

IRIS

Auto upaluje tmou a já cítím, jak mi v žilách pumpuje adrenalin, o kterém jsem si myslela, že už ho nejsem schopná. Besnik drtí volant, čelist má zaťatou a na předloktí mu vystupují žíly. Je nebezpečný, ale já se vedle něj cítím poprvé po letech naživu. Jedno pouto mi stále svírá pravé zápěstí, druhý konec řetězu je omotaný kolem jeho ruky, snad jen potřebuje cítit jistotu, že jsem vedle něj. Doslova jsme spojeni.

„Proč jsi je nenechal, aby si mě vzali?“ vydechnu a schválně se k němu nakloním. „Daskov by ti dal, co chceš. Teda... myslí si, že by dostal, co chce on.“

„Daskov je srab, co se schovává za zbraně druhých,“ odsekne a ani se na mě nepodívá. „A já nesnáším lháře.“

„A co jsi ty, Besniku? Spasitel v černém triku?“

Trhnu řetězem. Je to krátké, prudké škubnutí, které ho donutí na vteřinu povolit stisk na volantu. Podívá se na mě a ten pohled pálí. „Přestaň si hrát, Iris,“ varuje mě.

„Nudím se,“ zašeptám a přisunu se k němu na středovou konzoli auta. Řetěz mezi námi se napne. Přesto můj pohyb nezastaví a já si přisednu těsně k němu.

Cítím teplo jeho těla, sálá z něj vztek i touha, kterou se marně snaží maskovat a přestože riskuju, nezastavuje a upíná pozornost na řízení.

„Chceš mě umlčet? Tak to zkus.“

Zakloním hlavu a přejedu mu volnou rukou po hrudi. Cítím, jak se mu pod mými prsty zrychlil tep.

Prudce šlápne na brzdu a auto smykem zastaví na krajnici uprostřed ničeho.

„Myslíš si, že mě vyprovokuješ a já tě pustím?“ zavrčí. Popadne mě za ten řetěz a přitáhne si mě tak blízko, že se naše nosy dotýkají.

Jeho dech voní kovem i adrenalinem.

„Nepustíš,“ vydechnu mu na rty. „Protože jsi jediný, kdo mě vidí. I když se ti to nelíbí.“

Bokem se otírám o to jeho a já cítím, že je na tom stejně jako já. Tohle není strach. *Je to hlad.*

„Sakra, Iris...“ vydechne a jeho ruka, ta s řetězem, mě popadne za vlasy. Právě když se jeho rty mají dotknout mých, v dálce na silnici uvidím světla a zkousnu ho víc, než bych měla. Snad instinkt, ale Besnik si jich všimne taky.

„Ne tady,“ zamumlá a znovu nastartuje. „Musíme zmizet z hlavní cesty.“

O deset kilometrů dál zastavíme u zapadlé benzínky a teprve teď si na jeho rtu všimnu, že na něm má trochu krve. *Ups.*

Pumpa má jen jeden stojan a malý kamenný domek s neonem, který víc bliká, než svítí.

Besnik vypne motor. Vytáhne z kapsy klíček a beze slova mi odemkne pouto na zápěstí. Ta náhlá svoboda mě až zabolí. Třu si místo, kde mi zůstal rudý pruh. *Jsme si kvit.*

„Vystup,“ poručí. „Potřebujeme jídlo a benzín. A ty se potřebuješ dát trochu dohromady, než dojedeme na místo.“

„Nemám boty,“ namítnu.

Natáhne se po tašce za sebou a vytáhne svoje černé botasky.

„Vezmi si moje.“

„Děláš si prdel?“ zaprotestuju, ale viditelně jiné řešení neexistuje. „Jsi horší únosce než z Netflixu.“

„Příště objednám Hilton s vířivkou,“ zabrblá.

Stáhnu si tkaničky na maximum a vyskočím z auta.

Za pultem stojí starý prodavač, který nás ani nepozdraví, a jen znuděně sleduje hlasitou televizi. Besnik hází do košíku bagety, vodu a nějakou čokoládu. Působí to tak... normálně. Jako bychom byli obyčejný pár na výletě, a ne únosce a dcera mafiánského barona, po které jdou zabijáci z celého kraje. Sáhnu po pár časopisech, u kterých jsou laciný dárky. Bílé tričko, bikiny, černé brýle a v jednom dokonce plastové žabky.

„To všechno potřebuješ?“ namítne.

„V Hiltonu mi dokoupíš zbytek.“

Když platí, schválně se postavím těsně za něj. Cítím, jak ztuhne.

„Pohni,“ zamručí a sbírá všechny tašky. Troufale vyžebrám ještě dvě kávy, za které už prodávající nedostane žádný tringelt navíc. *Zázrak, že do nich nenaplival…*

Vrátíme se do auta a atmosféra je teď jiná. Pouta jsou pryč, ale to neviditelné pouto mezi námi jen zesílilo.

„Kam teď?“ zeptám se, když se zakousnu do čokolády.

„Znám jedno místo. Motel u jezera. Tam nás nikdo hledat nebude. Aspoň chvíli.“

Zařadí rychlost a já vím, že až tam dojedeme, žádná pouta už nebudou potřeba, abych v tom pokoji zůstala.

Kapitola 6: Hranice ovládání
IRIS

Auto uhání nocí a já se křečovitě držím palubní desky. Besnik řídí šíleně, kličkuje mezi uličkami a neustále sleduje zpětné zrcátko, dokud nemá jistotu, že jsme doopravdy v bezpečí.

„Nikdo nás nesledoval," vydechne, čelo mu zdobí krůpěje potu a já studuju mapu.

Adrenalin mi stále tluče ve spáncích a mám pocit, že jsem dnes přežila vlastní smrt. Ale zároveň se ve mně probouzí něco zvráceného.

„Proč jsi to doopravdy udělal?" zašeptám. „Mohl jsi mě prostě vyměnit. Měl bys bratra a byl by klid."

„Zabili by mě, Iris. A tebe taky, až by z tebe dostali to, co chtěli."

„A co když chci, aby mě někdo konečně dorazil?"

Schválně se k němu nakloním. Cítím, jak mu ztuhnou svaly.

„Iris, přestaň," zavrčí, ale jeho oči mi říkají něco jiného. Jsou temné a hladové.

„Bojíš se mě, Řezníku? Bojíš se toho, co se mnou dělají tvoje ruce?"

Využiju toho a přitáhnu se k němu blíž. Moje rty jsou jen kousek od jeho krku. Cítím jeho tep, je splašený, stejně jako ten můj. Olíznu mu kůži těsně pod čelistí a uslyším, jak se mu zadrhne dech.

„Sakra, Iris..."

Chvíli na sebe jen zíráme. V tom pohledu je všechno – nenávist k našim světům, strach z toho, co přijde, i ta šílená, neuhasitelná touha dvou trosek.

„Ještě asi třicet kilometrů a budeme tam.“

Kývnu, to už vydržím.

Dojedeme k zapadlému motelu, který by snadno mohl konkurovat letoviskům na Maledivách. Oprýskaná budova s nápisem *U SUPA* je snem všech novomanželů. Všude kolem jsou jen husté lesy a ticho jezera.

Besnik vezme tašku a podívá se na mě. „Žádná pouta, ale jestli zkusíš odejít, najdu si tě. Rozumíš?“

„Rozumím, Besniku,“ odpovím a vím, že z toho pokoje, do kterého mě právě vede, nebudu chtít utéct. Ne dneska.

BESNIK

Sledoval jsem ji nenápadně celou cestu. Vypadala, že se každou chvíli rozpadne, přestože v jejím hlase nebylo po slabosti ani památky. Slova o jejím otci a jeho vojácích mi v uších zněla s intenzitou výstřelu z bezprostřední blízkosti.

V mém světě neexistovaly čisté duše, ale tohle? To byla špína i na poměry rodiny Valentiových.

Ubytování vyřídím hned. Platící zákazníci s hotovostí tu jsou oblíbení. Dostaneme poslední chatku v řadě.

„Luxusní klec,“ namítne, když vstoupí dovnitř. Z tašky posbírám nezbytnosti k přežití i čistý triko pro ni. Okamžitě si posbírá celé improvizované vybavení od „Chanelu za pět padesát“, a zaleze do koupelny.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Sexy únosce*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.